

Per a aquella que menteix

Jo sé que m'enganyaràs demà mateix...
Però, perquè avui te'm donaràs tota,
et perdonaré.
És vell el pecat
i no n'ets la primera culpable!

En honor teu,
la més formosa d'entre totes les mentideres,
he cremat flaires verinoses en trípodas d'argent,
al llit he sembrat clavells
i roselles,
tot de flors ensagnades,
i amb perfum d'avet he impregnat el brodat dels coixins,
i a la sanefa, com si fos una finestra, hi he posat
tres branquillons verds de llimoner
i un ram sec d'eucaliptus.

Però, escolta,
sona mitjanit...
És l'hora en què els vells amants
bevien junts a glops el verí beneït...
Així és que vine,
vine i deixa't lliure de la pinça d'ivori el cabell,
clava't en l'esguard la Mentida
i en la calidesa dels llavis la Veritat
i digues-me:
Quants han patit la sort de tenir-te així?
Quants han mort?
I quants maleeixen no poder-te oblidar?

Jo sé que m'enganyaràs demà mateix...
Però, perquè avui te'm donaràs tota,
et perdonaré.
És vell el pecat
I no n'ets la primera culpable!

Però no et demano paraules acompanyades de petons,
no et demano que em diguis
res del que has dit als altres,
sinó el que no has dit a ningú.
I no et demano un amor foll i sense final,
no et demano
res d'allò que un poeta pàl·lid
pidola eternament, en solitud.
Vull que, si pots, em canviïs un moment,
d'entre tots els moments iguals,
que m'ompli l'ànima d'un vas infinit d'aiguamel.
Al cabell vull que m'hi trenis una corona de llorer verd
i en l'esguard,
petrificada per sempre, la mentida d'uns amors purs.
I així, en silenci,
com dues ombres, ajaguts sobre un llit de flors,
comencem el ritual a mitjanit
i l'acabarem a l'albada!

ION MINULESCU (trad. del romanès)

Vull buidar la meva copa
quan les primeres aloses cantin,
quan els bedolls estiguin en brot
i a les muntanyes els rius rugeixen.

I jo vull concedir la meva cançó
quan floti el primer cigne,
quan la flor neixi a l'arbre i al camp
i les arbredes al seu joc es llancin.

EINO LEINO (trad. del finès)